

נסיונות ההתאבדות של ירושלים

הדמעות כאן אינן מרפכות
את העינים. הן רק מלששות
ומבדקרות את קשי תפנים, כמו סלע.
נסיונות ההתאבדות של ירושלים,
היא נסתה שוב בתשעה באב,
היא נסתה באדם ובאש
ובהרס אשי של אבק לבן
עם רוחות. לעולם לא תצליח;
אך היא תנסה שוב ושוב.

Suicide Attempts of Jerusalem

Tears, here, don't soften
the eyes. They only polish
the hardness of faces, like rock.

Suicide attempts of Jerusalem:
She tried again on the ninth of Ab.*
She tried in red and in fire
and in slow destruction
by wind and white dust.

She'll never succeed;
but she'll try again and again.

Translated by Harold Schimmel

* The anniversary of the destruction of the temple.

כְּדִידוֹת הִיא תָּמִיד בְּאֶמְצֵעַ;
 מוֹנֵגֶת וּמְבַצֵּרֶת. אֲנִישִׁים הִיוּ צְרִיכִים
 לְחֹשֶׁשׁ בְּשׁוֹחַן בְּכֹף נְאִיִּם חֲשִׁים.
 פְּשֻׁעִים יוֹצְאִים אַחַר שְׁשׂוּהוּ זְמַן רַב,
 נוֹצְרוֹת מְצֻרוֹת לְמַתְבוּרִים חֲדָשִׁים.
 מָה אַתָּה יוֹדֵעַ עַל יְרוּשָׁלַיִם.
 אַתָּה לֹא צָרִיךְ לְהִבִּין שְׂפּוֹת;
 הֵן עוֹבְרוֹת בְּכָל כְּדֻרְךָ חֲרֹבוֹת בְּתִים.
 בְּנֵי אֲדָם הֵם חוֹמַת אֲבָנִים נְעוֹת.
 אֵךְ אֶפְלוּ בִּפְתָל הַמְצַרְבִּי
 לֹא רָאִיתִי אֲבָנִים עֲצוּבוֹת כְּמוֹ אֵלֶּה.
 כְּאֲבֵי מוֹאָר בְּאוֹרוֹתֵיהֶם קִשָּׁם הַמְּלֹחַן מִמּוֹל.
 מַה שְׂמַחְמֶקָה לִי וּמַה שְׁלֹא מַחְפֶּה לִי. אָמֵן.

הָאָבֶן הַיְרוּשָׁלַמִית הִיא הָאָבֶן הַיְחִידָה
 שְׂפוֹאֲבֶת. יֵשׁ בָּהּ רֵשֶׁת עֲצָבִים.
 מִזְמַן לְזְמַן מַתְגַּוְּדֶת יְרוּשָׁלַיִם
 לְהִמּוֹן מְחַאֵה כְּמוֹ מַגִּדֵל בָּבֶל.
 אֵךְ בְּמַקְלוֹת גְּדוּלִים מִכָּה אֲלֵהֶם הַמְשַׁטָּרָה
 לְחֹרְבָהּ: בְּתִים נְחָרְבִים, חוֹמוֹת נְפֻצּוֹת,
 וְאַחַר כֵּן תַּחְפּוּר שׁוֹב הַעִיר, חוֹף מְלִמְלִי
 תְּפִלוֹת קְלוּנָה וְצַעֲקוֹת פֶּה-וָשֵׁן מְנַסִּיחַ
 וּמְבַתֵּי-פְנִסֶת וְצְרִיחַת צְרִיחִים מְפִסְקָה.
 כָּל אֶחָד לְמַקְוֵמוֹ.

Loneliness is always in the middle,
 protected and fortified. People were supposed
 to feel secure in that, and they don't.
 When they go out, after a long time,
 caves are formed for the new solitaries.
 What do you know about Jerusalem.
 You don't need to understand languages;
 they pass through everything as if through the ruins of houses.
 People are a wall of moving stones.
 But even in the Wailing Wall
 I haven't seen stones as sad as these.
 The letters of my pain are illuminated
 like the name of the hotel across the street.
 What awaits me and what doesn't await me.

Jerusalem stone is the only stone that can
 feel pain. It has a network of nerves.
 From time to time Jerusalem crowds into
 mass protests like the tower of Babel.
 But with huge clubs God-the-Police beats her
 down: houses are razed, walls flattened,
 and afterward the city disperses, muttering
 prayers of complaint and sporadic screams from churches
 and synagogues and loud-moaning mosques.
 Each to his own place.

אקולוגיה של ירושלים

האוויר מעל לירושלים רחוק תפלות וקולמות
כמו האוויר מעל לערי תעשייה כבדה.
קשה לנשם.

ומזמן לזמן מגיע משלוח תרש של הסטוריה
הבמיה והמגדלים הם תמרי אריותה,
שאחר כך משלכים ונערמים בצורמות.

ולפעמים באים גרות במקום בני אדם,
או שקט.
ולפעמים באים בני אדם במקום גרות,
או רעש.

ובחורף גנים סגורים, בין שיקי יסמין
מלאי בשם, קונסוליות ורות,
כמו פלות רעות שגדחה,
אורכות לשעתן.

Ecology of Jerusalem

The air over Jerusalem is saturated with prayers and dreams
like the air over industrial cities.
It's hard to breathe.

And from time to time a new shipment of history arrives
and the houses and towers are its packing materials.
Later these are discarded and piled up in dumps.

And sometimes candles arrive instead of people,
and then it's quiet.
And sometimes people come instead of candles,
and then there's noise.

And in enclosed gardens heavy with jasmine
foreign consulates,
like wicked brides that have been rejected,
lie in wait for their moment.

Translated by Chana Bloch

ירושלים מלאה יהודים משפשים

ירושלים מלאה יהודים משפשים בהסטוריה,
הודים ד שניה עם פגיונות קלות, זולים יותר.
העין לציון צופיה כל הזמן. וכל העינים
של תנים ושל מתים נשפדות כמו ביצים
על שפת הקערה לעשות את העיר
צשירה ושמה ותופת.

ירושלים מלאה יהודים צניפים
הם מצלפים ממיד מקדש לימי זכרון וחג
כמו דפים מרקדים בכאב רגלים.

מה ירושלים צריכה? היא לא צריכה ראש עיר,
היא צריכה מנהל קרקס, עם שוט ביד
לארץ נבואות ולאמן נביאים לזהר
סביב סביב במעגל, וללמד את אבניו להסתיר
במבנה נועז ומסכן בקטע הפנים.

אחר כך הן קופצות למטה על הארץ
לקול תשובות ומלחמות.

העין לציון צופיה ובוכיה.

Jerusalem is Full of Used Jews

Jerusalem is full of used Jews, worn out by history,
Jews second-hand, slightly damaged, at bargain prices.
And the eye yearns toward Zion all the time. And all the eyes
of the living and the dead are cracked like eggs
on the rim of the bowl. ~~to make the city~~
~~צשירה ושמה ותופת.~~

Jerusalem is full of tired Jews,
always goaded on again for holidays, for memorial days,
like circus bears dancing on aching legs.

What does Jerusalem need? It doesn't need a mayor,
it needs a ring-master, whip in hand,
who can tame prophecies, train prophets to gallop
around and around in a circle, teach its stones to line up
in a bold, risky formation for the grand finale.

Later they'll jump back down again
to the sound of applause and wars.

And the eye yearns toward Zion, and weeps.

Translated by Chana Bloch

תּוּרִיסִים

בְּקוֹרֵי אֲבָלִים הֵם עוֹרְכִים אֲצִלְנוּ,
יֹשְׁבִים בְּיַד רֶשֶׁם, מְרַצְיָנִים לִיד הַפֶּתַל הַמַּעֲרָבִי
וְצוֹחֲקִים מֵאַחֲוָרֵי וִילּוּנוֹת פְּבוּיִם בְּחוֹרֵי קִלּוֹ,
מֵצִטְטֵלְמִים עִם מַחִים חֲשׂוּבִים בְּקֶבֶד רֶחֶל
וּבְקֶבֶד הָרָצֵל וּבְגִבְעַת הַפְּתוּמֶשֶׁת,
בוֹכִים עַל יַפִּי גִבְעוֹת נְעִירֵינוּ
וְחוֹשְׁקִים בְּקִשְׁיוֹת נְעִירוֹתֵינוּ
וְחוֹלִים אֶת תְּחוֹתוֹנֵינוּ
לִיבוֹשׁ קְדוּר
בְּאַמְבִּטְיָה כְּהִלָּה וְצוֹנְנָת.

פַּעַם יִשְׁכַּחְנִי עַל מְדַרְגּוֹת לֵיד שַׁעַר בְּמַצִּיטַת דוֹד, אֶת שְׁנֵי הַפְּלִים הַפְּכָדִים
שְׂמוּנֵי לֵידִי. עֲמֻדָה שֶׁם קֹבְעַת תְּפִירִים סְבִיב הַפְּדוּרִי וְשׂוֹמֵשׁ לָהֶם נִקְבַּת
צִיָּן. "אַתָּם רוֹאִים אֶת הָאִישׁ הַזֶּה עִם הַפְּלִים? קִצַּת זְמִינָה מְרֹאשׁוֹ וּמְצַאֵת
קִשְׁתׁ מִן הַתְּקוּפָה הַרוֹמַיִת. קִצַּת זְמִינָה מְרֹאשׁוֹ". אֲבָל הוּא הִי, הוּא הִי!
אֲמֹרֵנִי בְּלִבִּי: הַנְּאֻלָּה תְּבוֹא רַק אִם יִגִּידוּ לָהֶם: אַתָּם רוֹאִים שֶׁם אֶת
הַקִּשְׁתׁ מִן הַתְּקוּפָה הַרוֹמַיִת? לֹא חֲשׂוּב: אֲבָל לֵידָה, קִצַּת שְׂמֹאלָה וּלְמִשְׁחָה
מִפְּנֵיהֶ, יוֹשֵׁב אֶדָם שְׂקֵנָה פְּרוֹת וְרִנְקוֹת לְבָיִתוֹ.

Tourists

Visits of condolence is all we get from them.
They squat at the Holocaust Memorial,
They put on grave faces at the Wailing Wall
And they laugh behind heavy curtains
In their hotels.
They have their pictures taken
Together with our famous dead
At Rachel's Tomb and Herzl's Tomb
And on the top of Ammunition Hill.
They weep over our sweet boys
And lust over our tough girls
And hang up their underwear
To dry quickly
In cool, blue bathrooms.

Once I sat on the steps by a gate at David's Tower, I placed my two heavy baskets at my side. A group of tourists was standing around their guide and I became their target marker. "You see that man with the baskets? Just right of his head there's an arch from the Roman period. Just right of his head." "But he's moving, he's moving!" I said to myself: redemption will come only if their guide tells them, "You see that arch from the Roman period? It's not important: but next to it, left and down a bit, there sits a man who's bought fruit and vegetables for his family."

B. How much mourning is appropriate?

When the second Temple was destroyed, large numbers in Israel ^{took} ~~became ascetics, taking~~ vows upon themselves not to eat meat nor to drink wine.

Rabbi Joshua got into a conversation with them and said, "My sons, why do you eat no meat and drink no wine?" They replied, "How can we eat meat, which used to be brought as an offering to God on the altar, when the Temple and the altar have been destroyed? How can we drink wine, which used to be poured on the altar, now that it is poured no more?"

Rabbi Joshua said, "If so, we shall eat no bread, because we used to offer bread in the Temple as well." They answered: "You're right. We shouldn't eat bread. Maybe we can manage with fruit."

Rabbi Joshua said, "We shouldn't eat fruit either, because we used to offer the Bikkurim (first fruits) in the Temple!" They answered, "Good point. We'll try to get by on other foods."

Rabbi Joshua answered, "Well, then, we shouldn't drink water, because the rite of pouring water is no longer observed!" The other people had no answer, so they kept silent.

Rabbi Joshua continued, "My sons: let me give you some advice. Not to mourn at all is inappropriate, because the Temple has been destroyed. But to mourn too much is also inappropriate, because you can't make a decision for the people if the majority aren't going to follow it. Therefore, the sages have decided the following: A man who is preparing a feast should leave out some small ingredient. If a woman is putting on all her jewelry, she should omit one item..."

(Bava Batra 60b)